

LBRIS

We know
books

SIMONA GÂNJ

Polîta cu visuri

Poeme fel de fel

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Până la cer și înapoi

Mergeam pe urmele tale,
Bunicul meu,
Îmi potriveam tălpile goale
În urma lăsată de cizmele tale greoaie
Prin șanțurile umplute cu apă curată de ploaie
Ca un pui mic într-un cuib mult prea mare.
Eu nu purtam poveri,
Gălețile pline ochi și coromâsla de lemn
Umerii tăi ți-i creștau cu durere,
Ai mei erau netezi, de copil liber ce credea că
poate zbura până la cer,
Pe urmele tale.

Mergeam pe urmele tale,
Bunicul meu,
Îmi potriveam întrebările în tăcerile tale,
Nu prea vorbeai, în cuvinte se rostogolise războiul,
Și tu nu voiai să mă sperii, așa că tăceai.
Eu nu purtam amintiri cu sânge,
Gândurile astea doar ție îți apăsau tâmpla cu
amintiri grele,
Mintea mea era limpede, de copil liber ce
credea că va putea zbura până la cer,
Pe urmele tale.

Mergeam pe urmele tale,
Bunicul meu,
Îmi potriveam degetele în palma ta, brazdă,
Ca un lujer de floare ce-și căuta rădăcina,
Nu prea râdeai, iar dacă se întâmpla, îți
acopereai gura de parcă te fereai,

Eu nu îmi ascundeam râsul,
Îl lăsăm să umple curtea, să umble slobod prin
vii și pădure, pe ulițe și prin cimitir,
Pe urmele tale,
Până la cer și înapoi.

Aș vrea să știu, și-apoi să pot

Să mă agăț la timp de-un mal
Și să-l salvez de la cădere,
Să mă transform apoi în val,
Ducând în larg frici și himere.

Și navigând pe-a apei epidermă
În căutarea valului pereche,
De malul drept, lăsat în urmă,
Aș sprijini doar umbre de regrete.

Când te-aș găsi, tu val, eu val,
O mare-a noastră am crea,
Zăluzi, nebuni în haos abisal,
De altceva, plutind, nu ne-ar păsa.

Si unul altuia ne-am fi pe rând
Furtuni ce-alungă plictiseala,
Nisipuri mișcătoare-n gând
Ce nu-și găsesc odihna, calea.

(Aș vrea să știu, și-apoi să pot,
Dar poate nu voi ști că știu,
Și nici cât pot)

Privește

Privește în jurul tău
 Ca și cum ai deschide ochii pentru prima oară,
 E întuneric, îmi spui, într-o doară.
 Te iau de mână și îți șoptesc iară,
 Lasă lumina lumii să îți dezmierde pleoapele
 moi, agale,
 Lasă câmpul întins să te țină strâns învelit la
 piept, ca o mamă,
 În scutece curate de viață, primentit, să nu ai
 niciodată teamă.
 Privește în jurul tău,
 Lasă florile despletite să se prindă-n cunună,
 Pe marginea frunții tale străpunsă de mersul
 întunecat al lumii,
 Să ți se așeze petale ce nu au moarte
 Și care renasc din franjuri de lună, în fiecare
 noapte.
 Privește în jurul tău,
 Lasă apele ploilor să te spele de rele,
 Pe chipul tău liniștit ca al unui prunc abia
 zămislit,
 Să picure umbra curată a trupului unei cascade
 de departe.
 Privește în jurul tău, de n-o fi să vezi,
 Ia-mă de mână, să pășim împreună,
 Lumea mea o dăltuiesc din lumină,
 Înghesui în ea, ca într-o ultimă arcă, iubirea,
 floarea, visarea
 Ce sfârșit nu vor avea,
 Nici atunci când vom vedea cum întunericul va
 mușca hulpav zarea.

Hău și inimă

Adânc, în sufletul pământului,
pe locul ce aparținea inimii,
s-a făcut hău de necuprins.
toate izvoarele au secat
și setea pământul a cuprins,
păsările au uitat să zboare
și aripile s-au pierdut de vis,
cărților li s-au împietrit filele
și cuvintele printre rânduri au plâns,
stelelor le-au pierit strălucirile
și orbirea peste lume s-a întins,
florilor li s-au uscat petalele
și urâțenia, gurii, râsul i-a smuls,
vântului i-au înțepenit unduirile
și dansul pe ring a murit,
pietrele și-au uitat hotarul
și brazda nimeni nu și-a găsit,
marea și-a rătăcit largul
și nisipul a devenit orfan,
numai Noi, pășind fără de teamă,
nu ne-am dat drumul la mână,
și împietririi apăsătoare din lume
i-am dăruit o nouă inimă,
cea din piepturile noastre smulsă,
ca vieții și lumii întregi să-i bată,
din nou, iubirea în suflet.

Cioburi, răni și secunde

Strivesc secundele dimineții,
Le simt lipite de talpa somnului,
Urma zvâcnește, apoi își găsește tihna
În luciri de lumină
Poposite în geam
Și în cioburi de timp
Ivite din neant.
Mereu este așa
Când se sparge ceva,
Pășești cu furie, apoi cu grijă,
Printre cioburi la început mari,
Apoi din ce în ce mai mici,
Vizibile, invizibile,
Înveți să îți urmezi calea
Cu prețul durerii uneori,
Și timpul, da, timpul,
Ți se lipește de rană
Ca ultima zvâcnire a zorilor
În lume, când se topește
Întunericul din oameni.

Drumul către ziua de ieri

Sunt zile în care privirea
Stă mută și parcă imploră
Un semn de la îndrăzneții copaci,
S-o culeagă ramurile, s-o ridice,
Și atingând înaltul cu gândurile din minte,
Penele veșniciei din zbor să îi fie veșminte.
Întârzie secundele în pași,
Minutele zac în vorbe nerostite,
Orele împletesc așteptări
Și timpul desenează pe-al său suflet
Amintiri parfumate cu liliac
Ce nu se vor șterge în veci.
Tu, pământeanul cuminte de jos,
Ce-și poartă genele curbate spre lumină
Si pletele prin unduiri de șoapte,
Visezi că ai brațe cât ramurile înalte
Și că ai putea ajunge la cer,
Dar ești doar o frunză desprinsă
De pe ramura unui deja uitat „ieri”,
Desenezi la nesfârșit cu degetele peniță
Imposibilul drum înapoi, sperând că poate
Așa te vei naște, pentru a trăi iar.

Gândule, tu, mă străbate

Mă-nghite, gândule, odată,
 Cu fălci de căpcăun flămânde,
 Nu mă lăsa s-aștept o viață,
 Ci naște-mă din nou în tine.

Nu mă lăsa fără cuvinte,
 Rostogolește-le bogate-n lume,
 În ploi adânci și sunet de torente,
 Naște-mă și azi, din nou, în tine.

Nu mă lăsa făr' de-amintiri,
 Înșiră-le ca pe-o minune
 Ce nu se uită-n povestiri,
 Hai, naște-le mereu în mine.

Nu mă lăsa făr' de trecut,
 Recită-mi-l în strofe adânci,
 Din anii lui eu m-am născut,
 Fă-mi rugi din el, și nu porunci.

Prezentul lasă-l liber, să-l aleg,
 Să îl așez printre speranțe,
 Chiar dacă roade nu-i culeg,
 Vreau să-i trăiesc blânda tandrețe.

Apoi, din viitor mă vei atinge,
 Îngerul meu cu-ariپی blânde,
 Vei sta pe umăr, nu-mi vei plânge,
 Tu, gând, din rânduri surâzânde.

Frunzele nu lasă urme

Lasă frunzele să cadă
De sus în jos, precum un fruct,
Prea copt sau putred pe interior,
Greu sau ușor, zgomotul lor.
Lasă frunzele să urce
De jos în sus, precum un vis
Ce își deșartă în ploi plânsul
Cu el se-adapă apoi râsul.
Lasă frunzele să-ți stea
Nu le clinti din nemișcare,
Ascunde-ți sufletul în ele,
Printre nervuri eoliene.
Lasă frunzele să-ți fie
Acoperiș în inimă pustie,
Nu le chema, nu le-alunga,
Nu le-osteni, nu le goni,
Numai timpul le mai știe anotimpul,
Vin, și-apoi dispar în patria fără hotar.
Că zboară, cad, urcă sau se zbat,
Nu rămâne pe niciunde consemnat.

De jos spre cer, și invers

Privesc cerul,
 Pleoapele grele mi se strivesc de ochi,
 Roua sărată își strânge lacrima în brațe
 Până la zâmbet,
 Nu doare nimic, e albastru.

Privesc cerul,
 Din culcușul meu, visurile risipite-n frunze
 Le împletesc cu ierburi ce-mi usucă zarea,
 Respir rădăcini,
 Nu doare nimic, e albastru.

Privesc cerul,
 Îl sorb cu nesaț de parcă mi-ar fi ultima oară,
 Mușc cu privirea o dată, apoi de mii de ori la rând,
 Culeg nori,
 Nu doare nimic, e albastru.

Privesc cerul,
 Îl las să mă inunde
 Albastru.